

„Nikdar več, gospod učitelj.“

Se potem so ga vkljub učiteljevi prepovedi dražili nekateri: „Martine, kaj pa je bilo . . . ?“

Pa Martine ni vrgel knjig po tleh in skočil za njimi. Mirno je šel domov, sram ga je bilo in kesal se je svojega greha. — —

Od tedaj pa je Martine ves drugačen. Prej len in poreden, sedaj pa priden in dober.

Gospod učitelj ga imajo zopet radi, še rajši pa dobri tovariši.

Planinov.

V službo.

Bilo je na novega leta dan. Oče Dovjak se je vrnil s svojim štirinajstletnim sinom Nacetom od rane maše. Nista imela daleč do cerkve in vendar sta prišla vsa ivnata domov. Pogrela sta si premrle ude pri topli peči, in kmalu je mati prinesla zajtrk: koruzne žgance z mlekom.

Danes je bilo nenavadno tiho im mirno pri Dovjaku. Oče, mati, Nace in njegova mlajša sestra so jedli pri mizi iz ene sklede. Zajemali so počasi, kakor da bi jim jed ne dišala, dasi so jo imeli drugekrat vsi radi. Tudi na peči, kjer so jedli manjši otroci, ni bilo čuti tistega pregovarjanja in ščebetanja, kakor sicer, četudi jim je šlo bolj v slast, kakor onim pri mizi. Le grlica je grulila v veliki kletki na steni blizu peči, dokler ji ni Nace prinesel drobca žganca. Na vseh obrazih je bilo videti žalost in skrb. Vsi so mislili na eno in isto, vendar ni hotel nihče prvi ziniti besedice o tem, kakor bi se bal, da bi ne napeljal misli drugih in pogovora na to, kar se mora kmalu zgoditi. Vsak si je želel, da bi se prav počasi premikal kazalec na uri, da bi bilo tako vsaj nekoliko več časa, preden odideta oče in Nace.

Danes se je namreč moral Nace posloviti od rodne hiše, od bratcev, sestic in od roditeljev. Iti je imel služiti tja k Bekolju, tri dobre ure hoda od tod. Bila je to njegova prva služba. Težko je šlo pri Dov-

jaku. Skrb je bila vsakdanji gost zlasti pri očetu in pri materi. Bog jima je dal petero zdravih in čvrstih otrok. Premožnja ni bilo pri hiši. Ena njivica in košček travnika, to je bilo vse. Seveda ni mogla ta njivica živiti vseh. Pozimi in poleti sta morala oče in mati trdo delati, da sta si prislužila vsaj živeža. Doma sta si trgala od ust, da sta dala otrokom. Otroci imajo zdrave želodčke in dobre zobe. Zato ni čuda, da je včasih pri Dovjaku pogledal glad v hišo. — Vendar se je živelo z božjo pomočjo. Oče in mati sta se veselila otrok, in njuna ljubezen je objemala vse enako.

Če je bilo včasih težko za živeže, je bilo temvečkrat še težje za oblačilo. Dandanes obleka stane in ne drži dolgo. In pet takih otročajev že nekaj raztrga. Vendar niso hodili otroci raztrgani. Nosili so staro in zašito obleko, ki pa je bila vedno snažna.

Najstarejši sin Nace je stopil novembra iz šole in lahko je rekel ob koncu, da ni tako zastoj trgalač po šolskih klopeh. Pametni dečko je sam uvidel, da ne sme biti očetu in materi še dalje v nadlego. Zato je hotel iti služiti. Povedal je staršem, ki so mu izprva branili, naposled pa le privolili. Tako je moral nastopiti Nacek danes prvo službo kot pastir.

Zato je bilo pri Dovjaku vse tako pobito in žalostno. Skrbna mati je po zajtrku povezala v culico nekaj obleke in mašno knjižico. (Konec prih.)

Po zimi.

Con moto.

P. Angelik Hribar.

1. Sne-žec si-plje, pa - da Ti-ho na po-
2. Za - jec la - čen v gr-mih I-šče hra-ne